

Anonüümseks muudetud versioon

Tölge

C-129/22 – 1

Kohtuasi C-129/22

Eelotsusetaotlus

Saabumise kuupäev:

24. veebruar 2022

Eelotsusetaotluse esitanud kohus:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Darmstadt halduskohus, Saksamaa)

Eelotsusetaotluse kuupäev:

21. veebruar 2022

Kaebaja:

EF

Vastustaja:

Stadt Offenbach am Main

[...]

VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT

KOHTUMÄÄRUS

Halduskohtuasjas, mille pooled on

EF,

[...]

Pakistani kodanik,

kaebaja,

[...]

ET

versus

Stadt Offenbach am Main [...],

vastustaja,

mis puudutab elamisluba

tegi Verwaltungsgericht Darmstadt (Darmstadt halduskohus, Saksamaa) [...]

[...]

21. veebruaril 2022 järgmise kohtumääruse:

Menetlus peatatakse.

Euroopa Kohtule esitatakse järgmised eelotsuse küsimused:

1. Kas kolmanda riigi kodanik, kes on saanud esimeselt liikmesriigilt (käesolevas asjas Itaalia) kooskõlas direktiiviga 2003/109/EÜ pikaajalise elaniku staatuse, võib nõuda teiselt liikmesriigilt (käesolevas asjas Saksamaa) elamisloa pikendamist, mis talle on antud direktiivi 2003/109/EÜ artikli 14 ja sellele artiklile järgnevate artiklite kohaselt, ilma et ta peaks tõendama pikaajalise elaniku staatuse jätkuvat olemasolu?

Kui küsimusele vastatakse eitavalt:

2. Kas teises liikmesriigis tuleb pikaajalise elaniku staatuse jätkuvat olemasolu eeldada üksnes seetõttu, et kolmanda riigi kodanikul on esimese liikmesriigi väljastatud tähtajatu pikaajalise elaniku EL elamisluba, kuigi kolmanda riigi kodanik on talle pikaajalise elaniku staatuse andnud liikmesriigist kuus aastat eemal viibinud?

Kui küsimusele vastatakse eitavalt:

3. Kas teisel liikmesriigil on seoses elamisloa pikendamisega õigus hinnata, kas pikaajalise elaniku staatus on vastavalt direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 teisele lõigule kaotatud, ja vajaduse korral elamisloa pikendamisest keelduda, või on kõnealuse staatuse hilisema kaotamise kindlakstegemine esimese liikmesriigi pädevuses?

Kui küsimusele vastatakse jaatavalt:

4. Kas sellisel juhul on pikaajalise elaniku staatuse kaotamise aluse – mis on sätestatud direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 teises lõigus – hindamine vaja üle võtta riigisisesse õigusse, milles täpsustatakse asjaolusid, mille tõttu kaotatakse pikaajalise elaniku staatus esimeses liikmesriigis, või on piisav, kui riigisiseses õiguses on direktiivile

konkreetselt viitamata sätestatud, et teine liikmesriik võib jätta elamisloa andmata, kui „välismaalane kaotab mõnes muus Euroopa Liidu liikmesriigis antud pikaajalise elaniku staatuse“?

PÕHJENDUSED

I. Asjaolud

Kaebaja, kes on sündinud 1. aprillil 1964 Pakistanis, lahkus Itaaliast ja sisenes 1. aprillil 2014 Saksamaale. Tal on „permesso di soggiorno“, millel on lisamärkused „illimitata“ ja „soggiornante di lungo periodo-CE“. Tema taotluse alusel väljastas Ausländerbehörde des Landkreises Offenbach (Offenbachi maakonna migratsiooniamet) talle 10. juulil 2014 AufenthG § 38a kohaselt elamisloa, mis kehtis kuni 9. juulini 2015. Elamisluba pikendati pidevalt, viimati pikendas praegu pädev Stadt Offenbach (Offenbachi linn) elamisluba 28. mail 2019 kuni 13. juulini 2021. Kaebajal on 3. maini 2025 kehtiv reisipass.

AufenthG § 38a alusel väljastatud elamisloa pikendamise taotlus, mis esitati 17. märtsil 2021, jäeti 27. aprilli 2021. aasta otsusega rahuldamata. Põhjenduseks märgiti peamiselt seda, et kaebaja on pikaajalise elaniku staatuse kaotanud, kuna ta on Itaaliast eemal viibinud kauem kui kuus aastat.

27. aprilli 2021. aasta otsuse peale, mis toimetati kaebajale kätte 3. mail 2021, esitas kaebaja 6. mail 2021 kaebuse.

Kaebaja palub sisuliselt

tühistada 27. aprilli 2021. aasta otsus ja kohustada vastustajat väljastama talle elamisluba,

teise võimalusena

kohustada vastustajat talle AufenthG § 38a alusel väljastatud elamisluba pikendama.

Vastustaja palub

jätta kaebus rahuldamata.

Oma taotlust põhjendab vastustaja peamiselt 27. aprilli 2021. aasta otsuses esitatud märkustega.

II. Õigusraamistik

Asjaomased Saksa õigusnormid tulenevad välismaalaste elamist, töötamist ja integratsiooni Saksamaa Liitvabariigi territooriumil käsitlevast seadusest (Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbstätigkeit und die Integration von

Ausländern im Bundesgebiet (Aufenthaltsgesetz), edaspidi „AufenthG“ selle 25. veebruaril 2008 avaldatud redaktsioonis [BGBl. I, lk 162], viimati muudetud 9. juuli 2021. aasta seaduse [BGBl. I, lk 2467] artikliga 3:

AufenthG § 8 lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

(1) Elamisloa pikendamisele on kohaldatavad samad sätted nagu elamisloa andmisele.

[...]

AufenthG § 38a lõige 1 on sõnastatud järgmiselt:

(1) Välismaalasele, kellel on pikaajalise elaniku staatus mõnes muus Euroopa Liidu liikmesriigis, väljastatakse elamisluba, kui ta soovib viibida Saksamaa Liitvabariigi territooriumil kauem kui 90 päeva. § 8 lõiget 2 ei kohaldata.

[...]

AufenthG § 51 lõike 9 esimese lause punkt 4 on sõnastatud järgmiselt:

(9) Pikaajalise elaniku EL elamisluba kaotab kehtivuse vaid siis, kui

1. [...]

4. kui välismaalane on kuus aastat Saksamaa Liitvabariigi territooriumilt eemal viibinud või

5. [...]

AufenthG § 52 lõige 6 on sõnastatud järgmiselt:

(6) § 38a alusel väljastatud elamisluba tunnistatakse kehtetuks, kui välismaalane kaotab mõnes muus Euroopa Liidu liikmesriigis antud pikaajalise elaniku staatuse.

Nõukogu 25. novembri 2003. aasta direktiiv 2003/109/EÜ pikaajalistest elanikest kolmandate riikide kodanike staatuse kohta (ELT 2004, L 16, lk 44; ELT eriväljaanne 19/06, lk 272; edaspidi „direktiiv 2003/109/EÜ“):

Direktiivi 2003/109/EÜ põhjenduse 21 esimene lause on sõnastatud järgmiselt:

(21) Liikmesriigil, kus pikaajaline elanik kavatses oma elamise õigust kasutada, peaks olema võimalik kontrollida, kas asjaomane isik täidab tema territooriumil elamise tingimusi.

Direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõige 4 sätestab:

4. Pikaajalisel elanikul, kes on elanud teises liikmesriigis III peatüki kohaselt, ei ole enam õigust pikaajalise elaniku staatusele, mis on saadud esimeses liikmesriigis, kui seesama staatus on antud teises liikmesriigis artikli 23 kohaselt.

Pärast kuueaastast äraolekut selle liikmesriigi territooriumilt, kes andis pikaajalise elaniku staatuse, ei ole asjaomasel isikul igal juhul enam õigust pikaajalise elaniku staatusele nimetatud liikmesriigis.

Erandina teisest lõigust võib asjaomane liikmesriik ette näha, et konkreetsetel põhjustel võib pikaajaline elanik oma staatuse nimetatud liikmesriigis säilitada, kui äraolekuaeg on kestnud üle kuue aasta.

Direktiivi 2003/109/EÜ artikli 14 lõiked 1 ja 2 sätestavad:

1. Pikaajaline elanik saab õiguse elada muu liikmesriigi kui selle liikmesriigi territooriumil, kus talle anti pikaajalise elaniku staatus, kauem kui kolm kuud, tingimusel et käesolevas peatükis sätestatud tingimused on täidetud.

2. Pikaajaline elanik võib elada teises liikmesriigis järgmistel alustel:

- a) ta tegeleb seal majandustegevusega kas palgatöötajana või füüsilisest isikust ettevõtjana,
- b) ta elab seal seoses õpingute või kutseõppega,
- c) muud põhjused.

Direktiivi 2003/109/EÜ artikli 19 lõige 2 on sõnastatud järgmiselt:

2. Kui artiklites 14, 15 ja 16 esitatud tingimused on täidetud ja kui artiklites 17 ja 18 sätestatud avalikku korda ja julgeolekut ning rahvatervist käsitlevatest sätetest ei tulene teisiti, annab teine liikmesriik pikaajalisele elanikule välja pikendatava elamisloa. Elamisluba on vajaduse korral taotluse alusel automaatselt pikendatav. Teine liikmesriik teatab oma otsusest esimesele liikmesriigile.

Direktiivi 2003/109/EÜ artikli 22 lõige 1 sätestab:

1. Kuni kolmanda riigi kodanikul ei ole pikaajalise elaniku staatust, võib teine liikmesriik otsustada elamisluba mitte pikendada või see tühistada ning kohustada asjaomast isikut ja tema pereliikmeid kooskõlas siseriiklikus õiguses ettenähtud menetlusega, sh riigist lahkumise kord, lahkuma tema territooriumilt järgmistel juhtudel:

- a) avaliku korra ja julgeoleku põhjustel, nagu see on määratletud artiklis 17;
- b) artiklites 14, 15 ja 16 sätestatud tingimused ei ole enam täidetud;

- c) kolmanda riigi kodanik ei ela asjaomase liikmesriigi territooriumil seaduslikult.

III. Eelotsusetaotluse põhjendused

Eelotsusetaotluse ese on küsimus, kuidas tõlgendada direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 teist lõiku, artiklit 14 ja sellele artiklile järgnevaid artikleid ning artikli 22 lõiget 1.

Eelotsuse küsimused on asjas otsuse tegemise seisukohast määravad ja Euroopa Kohus peab neid selgitama.

[...] [märkused põhinõude vastuvõetamatuse kohta] Kuna põhinõue on vastuvõetamatu, tuleb eelotsuse küsimustele vastamisel lähtuda kaebaja teise võimalusena esitatud nõudest kohustada vastustajat tema elamisluba AufenthG § 38a alusel pikendama.

Vastavalt AufenthG § 38a lõike 1 esimesele lausele – millega on üle võetud direktiivi 2003/109/EÜ artikkel 19 – väljastatakse välismaalasele, kes on saanud pikaajalise elaniku staatuse mõnes muus Euroopa liidu liikmesriigis, elamisluba, kui ta soovib viibida Saksamaa Liitvabariigi territooriumil kauem kui 90 päeva. Saksamaa Liitvabariigist lahkumise korral sõltub välismaalasele AufenthG § 38a alusel antud õigus elada Saksamaa Liitvabariigis sellest, kas muu liikmesriigi väljastatud pikaajalise elaniku EL elamisluba on jätkuvalt kehtiv. Nimelt on AufenthG § 38a lõike 1 esimese lause kohaselt nõutav, et välismaalasel peab „olema“ pikaajalise elaniku staatus. AufenthG § 8 lõike 1 kohaselt kehtib see tingimus ka juhul, kui väljastatud elamisluba AufenthG § 38a alusel pikendatakse. Määrav aeg faktilise ja õigusliku olukorra ning seega ka pikaajalise elaniku staatuse olemasolu hindamiseks on madalama astme kohtu viimase istungi toimumise aeg.

Kaebaja kaebus võidakse rahuldada vaid siis, kui

- tal on õigus nõuda talle kui pikaajalise elaniku staatusega isikule väljastatud elamisloa pikendamist AufenthG § 38a lõike 1 alusel koostoimes AufenthG § 8 lõikega 1 olenemata sellest, kas tal on madalama astme kohtu viimase istungi toimumise ajal veel pikaajalise elaniku staatus Itaalias, või
- vastustaja on alusetult hinnanud Itaalias väljastatud pikaajalise elaniku EL elamisloa jätkuvat kehtivust ja leidnud, et see ei ole kehtiv.

Esimene eelotsuse küsimus

Seega tekib menetluses küsimus, kas kaebajal, kellel oli 10. juulil 2014, mil talle anti AufenthG § 38 alusel esimest korda elamisluba, Itaalias väljastatud pikaajalise elaniku EL elamisluba („soggiornante di Lungo Periodo-CE“

lisamärkusega „illimitata“), peab kõnealune pikaajalise elaniku EL elamisluba olemas olema ka veel elamisloa pikendamise ajal. Kaebus tuleks nimelt rahuldada, kui kaebaja peab pikaajalise elaniku staatuse olemasolu tõendama vaid elamisloa esmakordsel väljastamisel. Selle eelotsuse küsimuse puhul lähtub eelotsusetaotluse esitanud kohus eelotsusetaotlusest, mille esitas 17. detsembril 2021 Euroopa Kohtule Hessischer Verwaltungsgerichtshof (Hesseni liidumaa kõrgeim halduskohus, Saksamaa) [...][(kohtuasi C-829/21)]. Eelotsusetaotluse esitanud kohus leiab erinevalt Hessischer Verwaltungsgerichtshofi (Hesseni liidumaa kõrgeim halduskohus, Saksamaa) seisukohast, et pikaajalise elaniku staatus peab olemas olema ka veel pikendustaotluse esitamise ajal. Seda seetõttu, et direktiivi 2003/109/EÜ artikli 22 lõike 1 punkt b sätestab, et teine liikmesriik võib jätta elamisloa pikendamata, kui artiklites 14, 15 ja 16 sätestatud tingimused ei ole enam täidetud. Viitega direktiivi 2003/109/EÜ artiklile 14 kehtestatakse ka pikendusmenetluses pikaajalise elaniku staatuse nõue. Peale selle näeb direktiivi põhjendus 21 ette, et liikmesriigil, kus pikaajaline elanik kavatses oma elamise õigust kasutada, peaks olema võimalik kontrollida, kas asjaomane isik täidab tema territooriumil elamise tingimusi.

Teine eelotsuse küsimus

Kaebus tuleks aga rahuldada ka siis, kui kaebaja peab pikaajalise elaniku staatuse tõendamiseks esitama ainult ühe kehtiva elamisloa, mis tõendab direktiivi 2003/109/EÜ artikli 8 lõike 2 kohase pikaajalise elaniku EL elamisloa olemasolu. Kuna kaebajal on – minnes kaugemale direktiivi 2003/109/EÜ artikli 8 lõike 2 teises lauses sätestatud miinimumnõuetest – tähtajatult („illimitata“) väljastatud pikaajalise elaniku EL elamisluba, siis oleks ta esitanud tõendi pikaajalise elaniku staatuse olemasolu kohta, olgugi et ta ei ole kuus aastat viibinud talle pikaajalise elaniku staatuse andnud liikmesriigi territooriumil.

Nõuet esitada pikaajalise elaniku EL elamisluba, mille kehtivusaeg ei ole veel lõppenud, toetab sellest tulenev menetluse lihtsustumine. Teine liikmesriik saaks ilma sisulise hindamiseta teha otsuse elamisloa andmise või pikendamise kohta. Asjaoludest, mis toovad kaasa pikaajalise elaniku staatuse võimaliku kaotamise, tuleb liikmesriigi kontaktpunkti kaudu kooskõlas direktiivi 2003/109/EÜ artikliga 25 teavitada esimest liikmesriiki, et anda sellele võimalus hindamise läbiviimiseks.

Selle vastu, et pikendusmenetluses tuleb lähtuda pikaajalise elaniku EL elamisloast, räägib see, et direktiiv teeb vahet pikaajalise elaniku staatusel, mis on direktiivi 2003/109/EÜ artikli 8 lõike 1 kohaselt alaline, kui artiklis 9 ei ole ette nähtud teisiti, ja elamisloal, mis antakse välja vastavalt nõukogu 13. juuni 2002. aasta määrusele (EÜ) nr 1030/2002, millega kehtestatakse ühtne elamisloavorm kolmandate riikide kodanike jaoks.

Kui esimesele eelotsuse küsimusele vastatakse eitavalt, oleneks nii elamisloa andmine kui ka pikendamine teises liikmesriigis pikaajalise elaniku staatuse

olemasolust, mis ei sõltu – nagu nähtub direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõikest 6 – pikaajalise elaniku EL elamisloa olemasolust.

Olukorral, kus teine liikmesriik hindab pikaajalise elaniku staatuse kaotamist direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 teise lõigus märgitud põhjusel, ei oleks seejuures kaugemale ulatuvat mõju kui mõju selle elamisloa pikendamisele, mis on antud riigisiseste õigusnormide alusel, millega on üle võetud direktiivi 2003/109/EÜ artikkel 14 ja sellele artiklile järgnevad artiklid, kuna pikaajalise elaniku staatuse äravõtmise otsustab vaid see liikmesriik, kes kolmanda riigi kodanikule asjaomase staatuse andis. See ei tähendaks ka seda, et teine liikmesriik kontrolliks, kas pikaajalise elaniku staatuse andmise tingimused olid esimeses liikmesriigis tegelikult täidetud. Selline kontroll oleks nimelt vastuolus liidu õiguses sätestatud põhimõttega, mis näeb ette ühtlustatud õigusnormidel põhinevate asutuste otsuste vastastikuse tunnustamise. Elamislubade vastastikuse tunnustamise põhimõtet, mis on direktiiviga 2003/109/EÜ kehtestatud süsteemi alus (vt direktiivi 2003/109/EÜ põhjendus 17), eirataks, kui teisele liikmesriigile antaks õigus enda õigusnormidele tuginedes keelduda tunnustamast esimese liikmesriigi väljastatud pikaajalise elaniku EL elamisluba. Sellega, et kontrollitakse direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 teises lõigus sätestatud alust pikaajalise elaniku staatuse kaotamiseks, ei soovi aga välja selgitada elamisloa andmise õiguspärasust, vaid seatakse elamisloa kehtivus kahtluse alla pelgalt hilisemate asjaolude tõttu, nimelt selle tõttu, et isik on esimese liikmesriigi territooriumilt kuus aastat eemal viibinud. Teistsugune võiks olla direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 1 punktis a sätestatud aluse kontrollimisel tehtav järeldus, kuid see säte ei ole käesolevas asjas kohaldatav.

Kolmas eelotsuse küsimus

Kui elamisloa pikendamise taotluse saanud teisele liikmesriigile ei ole osas, mis puudutab pikaajalise elaniku staatuse olemasolu, siduv esimeses liikmesriigis direktiivi 2003/109/EÜ artikli 8 lõike 2 alusel tähtajatult väljastatud elamisluba, tekib küsimus, kas tal on õigus pikaajalise elaniku staatuse kaotamist direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 teises lõigus sätestatud põhjusel kontrollida ja vajaduse korral jätta AufenthG § 38a alusel väljastatud elamisluba pikendamata.

Seega tekib hindamispädevuse küsimus: kas pikaajalise elaniku staatuse kaotamise peab tuvastama esimene liikmesriik või on ka teisel liikmesriigil õigus teha asjaomane hindamine, kui ta on saanud taotluse pikendada elamisluba, mis on välja antud õigusnormide alusel, millega on üle võetud direktiivi 2003/109/EÜ artikkel 14 ja sellele artiklile järgnevad artiklid?

Saksa õigus lähtub Saksamaa hindamispädevuse olemasolust. AufenthG § 52 lõige 6 näeb ette, et § 38a alusel väljastatud elamisluba „tunnistatakse kehtetuks“, kui välismaalane mõnes muus Euroopa Liidu liikmesriigis antud pikaajalise elaniku staatuse kaotab. Kui AufenthG § 38a alusel väljastatud elamisluba tunnistatakse kehtetuks, tuleb viidatud sätet selle sõnastusest kaugemale minnes mõista ühtlasi ka elamisloa pikendamata jätmise alusena, kuna oleks ebaloogiline

AufenthG § 38a alusel väljastatud elamisluba esmalt pikendada ja seejärel kohe uuesti kehtetuks tunnistada.

AufenthG § 52 lõike 6 raames ei kontrollita mitte seda, kas esimene liikmesriik on pikaajalise elaniku EL elamisloa õiguspäraselt väljastanud, vaid seda, kas tingimused ei ole hiljem esimesest liikmesriigist eemalviibimise tagajärjel enam täidetud. Hindamisel, kas AufenthG § 38a alusel väljastatud elamisloa võib pikendamata jätta, kuna kolmanda riigi kodanik on mõnes muus Euroopa Liidu liikmesriigis saanud pikaajalise elaniku staatuse kaotanud, lähtutakse – nagu tuleneb seda sätet üle võtva riigisisese seaduse seletuskirjast (*Bundestagsdrucksache* 16/5056, lk 181) – direktiivis 2003/109/EÜ sätestatud alustest kõnealuse staatuse kaotamiseks.

Käesolevas asjas tekib pikaajalise elaniku staatuse kaotamise küsimus konkreetselt seoses direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 teise lõigu sättega, kuna toimikust nähtub, et alates 1. aprillist 2014, mil kaebaja riiki sisenes, on kaebaja katkematult viibinud Saksamaa Liitvabariigi territooriumil ja seega ei ole ta ka juba kuus aastat viibinud Itaalia territooriumil.

Esimese liikmesriigi hindamispädevuse kasuks räägib seevastu direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 kolmandas lõigus sätestatud erand. Viidatud sättes on märgitud, et erandina teisest lõigust võib asjaomane liikmesriik ette näha, „et konkreetsetel põhjustel võib pikaajaline elanik oma staatuse nimetatud liikmesriigis säilitada, kui äraoleku aeg on kestnud üle kuue aasta“. Kui esimene liikmesriik saab aga kuue aasta pikkust elamist, mis toob põhimõtteliselt kaasa pikaajalise elaniku staatuse kaotamise, eriomastel põhjustel pikendada, siis räägib see selle kasuks, et tal on hindamisel eesõigus.

Neljas eelotsuse küsimus

Kui teine liikmesriik on pädev hindama pikaajalise elaniku staatuse kaotamist esimeses liikmesriigis, tekib järgmine küsimus, kas Saksamaa on direktiivi sätteid selliseks hindamiseks piisavalt üle võtnud.

Kui tegemist on Saksamaa poolt AufenthG § 9a alusel väljastatud pikaajalise elaniku EL elamisloaga (nn luba elada alaliselt Euroopa Liidus), on Saksamaa AufenthG § 51 lõike 9 esimese lause punktiga 4 üle võtnud direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 teise lõigu. AufenthG § 51 lõike 9 esimese lause punkt 4 näeb ette, et pikaajalise elaniku EL elamisluba kaotab kehtivuse, kui välismaalane on kuus aastat Saksamaa Liitvabariigi territooriumilt eemal viibinud. Mõne muu liikmesriigi väljastatud pikaajalise elaniku EL elamisloale ei ole viidatud säte kohaldatav.

Kui tegemist on muu liikmesriigi väljastatud pikaajalise elaniku EL elamisloaga, on Saksamaa AufenthG § 52 lõikega 6 võtnud vastu õigusnormi, mis sätestab, et AufenthG § 38a alusel väljastatud elamisluba tuleb kehtetuks tunnistada ja seda ei saa pikendada, kui välismaalane on pikaajalise elaniku staatuse mõnes muus Euroopa Liidu liikmesriigis kaotanud. Säte ei sisalda aga kõnealuse staatuse

kaotamise aluseid ega konkreetset viidet direktiivis 2003/109/EÜ sätestatud alustele.

Seetõttu tekib küsimus, kas sellisel juhul on vaja riigisisesse õigusse üle võtta direktiivi 2003/109/EÜ artikli 9 lõike 4 teises lõigus sätestatud pikaajalise elaniku staatuse kaotamise aluse hindamine, täpsustades asjaolusid, mille tõttu kaotati pikaajalise elaniku staatus esimeses liikmesriigis, või on piisav, kui riigisiseses õiguses on direktiivile konkreetset viitamata sätestatud, et teine liikmesriik võib jätta elamisloa andmata, kui „välismaalane muus Euroopa Liidu liikmesriigis antud pikaajalise elaniku staatuse kaotab“.

Arvestades selgitamist vajavaid õigusküsimusi, peab eelotsusetaotluse esitanud kohus õiguse edasiarendamise ja ühetaolise kohaldamise tagamiseks (vt ELTL artikli 267 teine lõik) vajalikuks esitada tõlgendusküsimused Euroopa Kohtule.

[...] [menetlusteave]

[...]

TÖÖDOKUMENT